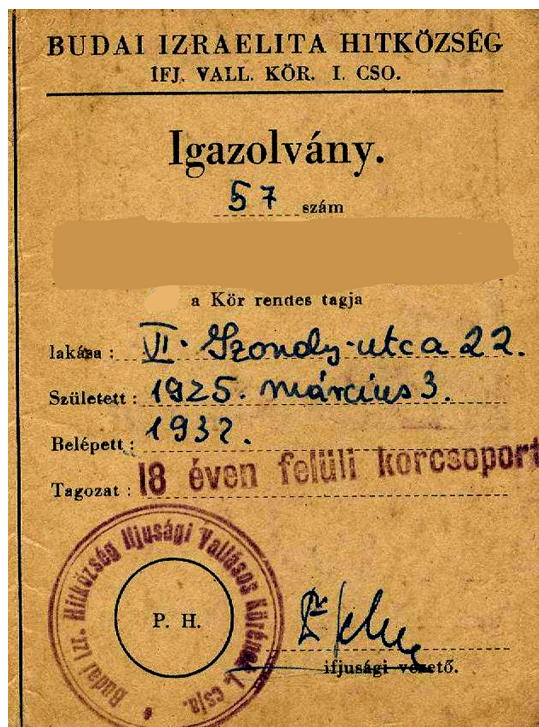

A Budai Izraelita Hitközség kebelében 1924-től 1944-ig működött a 311. Vörösmarty cserkészcsapat. 1929 őszétől a Zsigmond király útja 49. szám alatti ház és zsinagóga adott otthont számukra. A csapat tábori rabbija, később budai rabbi, dr.Vidor Pál szintén ebben az épületben lakott. A tagok többszörös identitással rendelkeztek: [magyarok](#) , zsidók, cserkészek, és leginkább vörösmartysok voltak. A farkaskölykök mozgalmában a Csongor és a Tünde falka nevet is Vörösmartytól kölcsönözték.

A közösség oltalmat jelentett a 30-as évektől egyre erősödő antiszemitizmus légkörében. A vezetők tudatosan edzették a 8-18 éves gyerekeket a félelem ellen. Összefogásra, kitartásra, humoruk megőrzésére ösztönözték őket.

Miután 1941-ben kizárták a csapatot a Magyar Cserkészszövetségből, a Budai Izraelita Hitközség ifjúsági csoportjaként működhetett tovább. 1941-től szinte az összes vezetőt behívták munkaszolgálatra; a csapat felszerelését szétszították, legendás sátraikat hátizsákká szabták. A bevonulók többsége meghalt.

Borból tízen mégis hazatértek; ők egy helyre kerülve végig biztatták, segítették, olykor cipelték is egymást.

1944-ben a hitközség iskoláit bezárták. Ekkor már csak lakásokban, kirándulásokon találkoztak a cserkészek.

„Üvegkalitkában voltunk, mert egyre jobban élesedett a zsidóság elleni propaganda.” ([Gerő Zsolt](#))

1945 után csakhamar újra alakult az ekkor már koedukált csapat. Tagjainak többsége árván vagy félárván maradt; a cserkészlet ezért nem csak baráti közösséget, hanem családot is jelentett számukra, ahol a vezetők sokszor az elveszített szülőket próbálták pótolni. Ebből az időszakból több lánycserkész naplója is fennmaradt.

1948 őszén a zsidó iskolák megszüntetésével párhuzamosan a cserkész csapatokat is feloszlatták. Strauber Ágnes így emlékszik erre: „[...] az egész Zrínyi raj belépett a Természetbarátokhoz. Én továbbra is büszkén hordtam a liliomos övemet. Dorka egy szép nap leszedte rólam, és megpróbálta lereszelni a liliomot. (Akkoriban ezt sokan csinálták.) Nem jutott tovább a címernél. Ez az övcsat montírozva ma is a falamat díszíti, örök emlékeztetőként az akkori időre.”

Gombocz Eszter